

КУЛЬТОВИЙ ДЕТЕКТИВ,
ЩО СТАВ КЛАСИКОЮ ЖАНРУ

ЕКРАНІЗАЦІЯ
ЗІ СКАРЛЕТТ ЙОГАНССОН

Реальна історія приголомшливого вбивства. Січень 1947 року. Газети вибухають заголовками про смерть 22-річної красуні Елізабет Шорт, охрещеної журналістами «Чорна Жоржина». Її досконале колись тіло знайдено моторошно понівеченим і розчленованим. Шпальти кричать про вбивцю-перевертня, а поліція Лос-Анджелеса працює невпинно. У детективів-напарників Бланшара і Блайхерта є власні версії подій. Вони знають дещо більше за інших і одержимі справою. Та, розслідуючи вбивство, двоє поліцейських відкривають скриньку Пандори. Першому з них це коштуватиме кар'єри. Другому – життя...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6139-6

9 786171 261396

ДЖЕЙМС
ЕЛРОЙ

ЧОРНА ЖОРЖИНА

ДЖЕЙМС
ЕЛРОЙ

ЧОРНА
ЖОРЖИНА

ЧОРНА
ЖОРЖИНА

JAMES ELLROY

THE BLACK
DAHLIA

ДЖЕЙМС ЕЛРОЙ

ЧОРНА ЖОРЖИНА

РОМАН

ХАРКІВ **2019** **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111
Е52

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Ellroy J. The Black Dahlia / James Ellroy. — Windmill Books :
London, 2011. — 384 p.

Переклад з англійської *Олексія Чупи*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Андрій Цепотан*

ISBN 978-617-12-6139-6
ISBN 978-0-09953-786-1 (англ.)

© James Ellroy, 1987
© Depositphotos.com / Gladkov,
обкладинка, 2019
© Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

ПРО АВТОРА

Джеймс Еллрой народився 1948 року в Лос-Анджелесі. З-під його пера вийшов славетний «Лос-Анджелеський Квартет»: «Чорна Жоржина», «Місто гріха», «Таємниці Лос-Анджелеса» та «Джаз для білих». Його останній роман, «Криволиця», завершує майстерну «Трилогію американського кримінального світу», перші два романи якої — «Американський таблоїд» та «Шість холодних тисяч» — стали бестселерами «Sunday Times».

ВІДГУКИ ПРО ДЖЕЙМСА ЕЛПРОЯ

Майстерний творець особистих мов, він у жодному разі не є звичайним романістом-істориком... своїми романами він створює відчуття повного занурення в саме серце найогидніших життєвих мрій.

Guardian

Його стиль є унікальним і переконливим, а його теорії про те, що лежить в основі великих нерозв'язаних таємниць американського злочинного світу, є абсолютно правдоподібними... Він так званий хрещений батько — у мафіозному сенсі — американської літератури.

Independent on Sunday

Чоловік, який називає сам себе «демонічним псом американського детективу» і надалі пише неперевершені книжки.

Daily Mail

Женеві Гіллікер Елрой (1915—1958)

*Через двадцять дев'ять років
Кров'ю омила прощальна промова*

І я обережно складу фотокартку твою, мій почарківцю,
мій шкіпере,
Мій втрачений перший наставнику, щоб любов моя три-
вала якомога довше.

Енн Секстен

ПРОЛОГ

Я ніколи не бачив її живою. Для мене вона існує завдяки іншим, завдяки тому, як на них вплинула її смерть. Відтворюючи перебіг подій і шукаючи факти, я заново склав її образ — сумної, дурненької хвойди, що так бажала слави, але це тавро можна поставити і на мене. Я би волів не казати нічого про її кінець, аби можна було просто згадати її кількома короткими словами в підсумковому звіті, закинути копії до кабінету слідчого і заповнити ще трохи паперів, щоб її поховали на цвинтарі для бідноти й безхатків. Єдине, що не так у цьому бажанні, — це те, що вона б не захотіла, аби все сталося саме так. Враховуючи жорстокість фактів, вона б неодмінно забажала, аби про них стало відомо всім. А оскільки я багато чим їй зобов'язаний і є єдиним, хто знає всю історію, то я й узявся за написання цих мемуарів.

Але перед Жоржиною була історія про партнерство, а раніше — війна та військовий стан і маневри в Центральному Окрузі, які нагадали нам, що копи — це також солдати, нехай і не настільки популярні, як ті, що воюють із німцями та япошками. Щоденно після чергування патрульні брали участь у навчаннях із протидії атаці з повітря, вимкнення електрики та пожежної евакуації, і ми вишиковувалися на Лос-Анджелес-стріт, сподіваючись на атаку «мессершмітта», щоб не виглядати такими дурнями. Саме там, під час переклику, що проводився за абеткою, невдовзі після закінчення Академії в серпні 42-го я й познайомився з Лі.

Я вже чув про нього й міг порівняти наші досягнення: Лі Бланшар, важковаговик, 43 перемоги, чотири нічіїх, дві поразки, колись регулярно виступав у «Голлівуд Легіон Стедьюм»; і я, Бакі Блайхерт, напівважка категорія, 36 перемог,

нічиїх та поразок немає, колись десятий за рейтингом журналу «Ринг», напевно, тому, що його редактора Нета Флейшера смішило, як я дражню суперників, показуючи їм свої великі криві зуби. Проте, статистика не говорила основного. Бланшар бив сильно, на шість ударів відповідаючи одним, класичний мисливець за головами; я ж пританцьовував і крутився, мов вуж, намагаючись проводити хуки в печінку, завжди тримав оборону, побоюючись, що пропущу занадто багато ударів у голову і стану ще страшнішим, ніж мене вже робили мої зуби. За стилем бою ми із Лі були дуже різні, і кожного разу, коли наші плечі торкалися на переключенні, мені раптом ставало цікаво: хто б з нас переміг?

Близько року ми примірялися одне до одного. Ми ніколи не говорили про бокс або роботу в поліції, обмежуючи наше спілкування кількома словами про погоду. Фізично ми були протилежністю одне одному, наскільки це можливо у випадку з двома великими чоловіками: Бланшар був світловолосий та рум'яний, зростом 185 сантиметрів, широкогрудий та широкоплечий, ноги колесом, уже з'явилося пузце; я — блідий і темноволосий, довгий і жиливий, на кілька сантиметрів вищий. Хто б з нас переміг?

Нарешті я покинув спроби вгадати переможця. Але за цю справу взяли інші поліцейські, і протягом першого року в Центральному я почув десятки думок: Бланшар переможе швидким нокаутом; Блайхерт переможе за балами; Бланшар зупинить бій через кровотечу — усе, що завгодно. Тільки не нокаут від Блайхерта.

За спиною в себе я чув плітки про наше життя поза рингом: про те, як Лі потрапив до Управління поліції Лос-Анджелеса завдяки своїм успішним виступам на підпільних боях, які відвідувало високе начальство та їхні друзяки-політики, про те, як він, розслідуючи пограбування «Бульвар-Сітізен Банку» у 39-му, закохався в дівчину одного з грабіжників і, всупереч неписаним правилам, з'їхався з нею, тим самим переписавши свій перехід до Відділу Детективів, що вже майже

відбувся, і про те, як це дівчисько вмовило його залишити бокс. Ці чутки про Бланшара нагадували мені обманні джеби — мені було цікаво, наскільки вони правдиві. Уривки моєї власної історії сприймалися мною, як удари в корпус, бо вони були на всі сто відсотків правдою: Двайт Блайхерт опинився в поліції, закосивши від армії, він ледве не вилетів з Академії, коли стало відомо, що його батько є членом Німецько-американського союзу¹, і для того, аби отримати місце в Управлінні поліції Лос-Анджелеса, він настукав на своїх японських друзів дитинства до Відділу з іноземних впливів. На підпільні бої його не запрошували, бо нокаутів від нього не дочекаєшся.

Бланшар і Блайхерт: герой і стукач.

Згадавши про Сема Мураками та Хідео Ашіді, відправлених у табір Манзанар, легко було зрозуміти, хто з нас чого вартий. А потім ми почали працювати в парі, і перші враження розсіялися, як дим.

Це сталося на початку червня 43-го року: тиждень тому матроси почурилися в Лік-Пірс, у районі Веніс-Біч, із мексиканцями-зутерами². Подейкували, що комусь із моряків навіть вибили око. Почалися розборки: персонал військово-морської бази «Чавез Рейвін» проти пачуко³ в Альпайн та Пало-Верде. У пресі повідомляли, що зутери, окрім ножів, мали при собі й нацистську символіку, і тоді центр Лос-Анджелеса наводнили сотні одягнених у форму солдатів, моряків та морських піхотинців, озброєних грубими дошками та бейсбольними бітами. Очікувалося, що приблизно така ж кількість пачуко із такою ж зброєю збереться біля броварні в Бойл-Гайтс. Усіх патрульних Центрального Округу зібрали за тривоною та видали кожному по касці часів Першої

¹ Нацистська організація в США, заснована особами німецького походження на початку 1930-х років. (*Тут і далі прим. перекл.*)

² Субкультура в середовищі латино-американської молоді в США у 30—40 роки ХХ століття.

³ Зневажливе прізвисько латиноамериканців.

світової війни, а також по величезній величезному кийку під назвою «негролуп».

Надвечір нас у військових вантажівках привезли на поле бою й дали один-єдиний наказ: відновити порядок. Табельну зброю в нас відібрали — керівництво не бажало, щоби наші 38-го калібру револьвери опинилися в руках аргентинсько-мексиканських модників-бандитів. Коли я вистрибнув із кузова вантажівки на розі Евергрін та Вабаш, тримаючи в руках лише палицю з обмотаним ізоляційною стрічкою руків'ям, то мені було в десять разів страшніше, ніж коли-небудь на рингу, і не тому, що повсюди царював хаос.

Мене налякало те, що хороші хлопці виявилися раптом дуже поганими.

Моряки били вікна по всій Евергрін; одягнені в синє морські піхотинці систематично трошили вуличні ліхтарі, усе більше занурюючись у безкарну темінь. Забувши про своє суперництво, солдати й морпіхи перевертали автомобілі, припарковані перед винними крамницями, а тут же, на хідниках, юнаки-моряки в тільняшках та білих кльошах лупцювали стільяг, що суттєво переважали їх кількісно. Подекуди траплялися групки моїх колег разом зі здоровилами із Берегової охорони та Військової поліції.

Я не знаю, як довго я там простояв у розгубленому заціпенінні. Нарешті я подивився на Вабаш у бік Першої і побачив там лише маленькі будиночки та дерева, ніяких тобі пачуко, поліцейських чи кровожерливих вояк. Перш ніж я зрозумів, що роблю, я понісся туди на повній швидкості. Я би так і біг, доки не впав, але, почувши пронизливий сміх, що долинав із ганку будинку переді мною, зупинився, немов би вкопаний.

Я пішов на звук. Пронизливий голос вигукнув:

— Ти вже другий молодий лягавий, що драпає із цього лупню. Я тебе не звинувачую. Важкувато розібратися, на кого кайданки чіпляти, не?

Я стояв на ганку й дивився на старого. Він вів далі:

— По радіо передають, що таксисти ганяють до Об'єднаної організації обслуговування в Голлівуді і привозять сюди морячків. Радіоведучі називають це висадкою десанту й щопівгодини ставлять «Підняти якорі»¹. Та я й сам бачив морпхів вниз по вулиці. То що, це і є морський десант?

— Я не знаю, що це таке, але я повертаюся.

— Ну, ти не один піджав хвоста. Щойно ось туди побіг якийсь здоровило.

Цей дідуган почав нагадувати мені хитру версію мого батька.

— Час піти присадити цих пачуко.

— Думаєш, приятелю, це так просто?

— Я постараюся.

Старий захоплено засміявся. Я зійшов із ганку й попрямував назад, постукуючи палицею по нозі. Усі ліхтарі вже розбито, і відрізнити солдатів від зутерів було майже неможливо. Розуміючи, що це дозволяє мені легко розібратися зі своєю дилемою, я приготувався вступити в бій. Аж раптом почув за спиною: «Блайхерте!» і зрозумів, ким був той другий утікач.

Я побіг назад. Це був Лі Бланшар, «надія білого Півдня», який бився із трьома вдягненими в парадну форму моряками та одним пачуко при повному наряді. Вони загнали його в кут на центральній стежці бунгало, проте він тримався на відстані, розмахуючи своїм негролупом. Моряки намагалися дістати його збоку дошками, та Бланшар уникав ударів, пританцьовуючи навшпиньки. Пачуко здивовано погладжував іконки в себе на шії.

— Блайхерте, код три!

Я влетів у бійку, роздаючи своєю палицею удари по начищених латунних гудзиках та стрічках. Намагаючись обмежити морським піхотинцям простір, я насувався ближче, отримуючи незграбні удари кийками по руках і плечах. Це нагадувало клінч із восьминомом, тільки ось не було надії ані на рефері, ані на гонг, що сигналізує закінчення раунду, і, підкорившись

¹ Американський комедійний мюзикл 1945 року режисера Джорджа Сідні.

інстинктам, я кинув свою палицю, пригнув голову й почав наносити бокові удари по вбраних у габардин тулубах.

— Блайхерт, назад! — почув раптом.

Я послухався й побачив Лі Бланшара із його негролупом, занесеним високо над головою. Приголомшені морпіхи закликали на місці; дубинка опустилася — раз! два! три! — просто їм на плечі. Коли трійця звалилася купою святкової тканини, Бланшар промовив:

— Валіть додому, гівнюки, — і, обернувшись до пачуко, додав: — Hola, Tomas.¹

Я похитав головою й потягнувся. Руки і спина боліли, кісточки на правій руці пульсували. Бланшар чіпляв на зутера кайданки, а я лише тільки і зміг, що спитати:

— Ну, і що це все значить?

— Пробач мені мої погані манери, — посміхнувся Бланшар. — Офіцере Бакі Блайхерте, дозвольте представити вам сеньйора Томаса Дос Сантоса, який перебуває в розшуку за підозрою у вбивстві з обтяжуючими обставинами. Томас вихопив у жінки із торбинки гаманець на розі Шостої та Алварадо, а вона звалилася із серцевим нападом та й там же і крякнула. Томас гаманець-то кинув і чимдуж побіг звідти. Але залишив купу відбитків пальців і ще й купу свідків на додачу.

Бланшар штовхнув чоловіка:

— Habla Ingles, Tomas?²

Дос Сантос заперечувально похитав головою, Бланшар і собі похитав із сумним виразом на обличчі.

— Він покійник. Убивство, хай навіть і ненавмисне, — це прямий шлях до газової камери. Уже за шість тижнів цей піжон скаже світові «адіос».

З рогу Евергрін та Вабаш почулися постріли. Піднявшись навшпиньки, я побачив, як із розбитих вікон вириваються язички полум'я, ударяючи блакитним і білим, натрапляючи на

¹ Привіт, Томасе (*icn.*).

² Ти говориш англійською, Томасе? (*icn.*)

трамвайні лінії та телефонні дроти. Я подивився на морських піхотинців, один із них показав мені середній палець.

— Сподіваюся, ці хлопці не запам'ятали номера твого знака, — сказав я.

— Та начхати.

Я показав у бік охоплених вогнем пальм.

— Йому сьогодні місця у відділках не знайдеться. Ти побіг сюди, аби їх роздрочити? Ти думав...

Бланшар перервав мене грайливим ударом у значок на грудях.

— Я побіг сюди, бо знав, що не можу нічого зробити, аби відновити порядок, але якби я просто стояв там на місці, то мене б убили. Знайомо звучить?

Я засміявся.

— Так. Тоді ти...

— Тоді я побачив, як ці засранці ганяються за піжоном, який виглядав підозріло схожим на типа, що розшукується за ордером № 411/43. Вони загнали мене в кут, аж тут я побачив, як ти повертаєшся в ту м'ясорубку і подумав, що мені є що тобі запропонувати. Звучить розумно?

— Це спрацювало.

Двоє з морських піхотинців зуміли піднятися на ноги й допомагали третьому. Коли вони всі зашкандибали тротуаром геть, Томас Дос Сантос відважив своєю правою підсрачника найбільшій із трьох задниць. Товстяк, якого щойно вдарив пачуко, обернувся до нападника; я вийшов уперед. Трійця пішла далі, назустріч вулиці, пострілам та палаючим пальмам, визнавши свою капітуляцію в цій Східно-Лос-Анджелеській Кампанії.

— Ах ти ж маленький кумедний гівнюк! — розтріпав Бланшар волосся Дос Сантоса. — Ти покійник. Ходімо, Блайхерте, знайдемо, де пересидіти цю метушню.

За кілька кварталів ми надибали будинок із пачками щоденних газет на ганку і вломилися всередину. У кухонній шафі

знайшлося майже півпляшки шотландського віскі, і Бланшар перечепив кайданки із зап'ястків Дос Сантоса на його щиколотки, аби той мав вільні руки й міг випити. Поки я зробив канапки із шинкою і знайшов склянки, пачуко вижлуктав половину й тепер наспівував «Сьеліто Ліндо»¹ та мексиканський варіант «Чаттануга Чу-Чу»². За годину ми докінчили пляшку, а Томас вимкнувся. Я підняв його на канапу й кинув на нього ковдру.

— Він — мій дев'ятий тяжкий злочин у 1943 році, — сказав Бланшар. — За шість тижнів він скуштує газу, а я впродовж трьох років отримаю собі місце або на Північному Сході, або у Відділі судових приставів.

Мене вразила його впевненість.

— Не тринди. Ти занадто молодий, ти не отримав ще навіть сержанта, тобою крутить якась дівуля, вийшовши із підпільних боїв, ти розгубив своїх впливових приятелів, ти не працював у патрулях. Ти...

Бланшар усміхнувся, і я обірвав себе на півслові. Він підійшов до вікна вітальні й подивився туди.

— Пожежі на Мічиган і Сото. Гарно.

— Гарно?

— Так, гарно. Ти багато знаєш про мене, Блайхерт.

— Люди говорять...

— Про тебе вони також говорять.

— І що вони кажуть?

— Що твій старий начебто в захваті від нацистів. Що ти віддав у лапи федералів свого найкращого друга, аби тільки отримати місце в поліції. І що твої спортивні показники — туфта, бо ти бився лише із тими, хто слабший за тебе.

Його слова повисли в повітрі, як потрійний вирок.

— Це все?

Бланшар обернувся до мене.

¹ Популярна мексиканська пісня.

² Пісня Оркестру Глена Міллера.

— Ні. Вони кажуть, що ти байдужий до баб і що думаєш, нібито можеш мене перемогти.

Я прийняв виклик.

— Усе правильно.

— Так? Що ж, про мене тобі теж правду казали. За винятком того, що я в списку сержантів і в серпні переходжу до Відділу моралі Гайленд-Парку, а одним із заступників там єврей, що просто сциється — так любить боксерів. Він пообіцяв посприяти моїй подальшій кар'єрі й перевести до Центрального відділу судових приставів.

— Я вражений.

— Так? Хочеш почути щось іще більш вражаюче?

— Ну, давай.

— Свої перші двадцять перемог я отримав у боях із дурниками, яких спеціально підбирав мій менеджер. А ще — моя подруга бачила, як ти б'єшся в «Олімпіку», і сказала, що якби тобі вирівняти зуби, то ти будеш красивий і, можливо, зможеш зі мною потягатися.

Мені все було невтямки, чи він хоче зі мною побитися, чи подружитися; чи він мене випробує, дражнить мене, чи довіряє якусь важливу інформацію? Я показав на п'яного Томаса Дос Сантоса, що смикався уві сні.

— А як щодо мексикашки?

— Заберемо його завтра вранці.

— Ти забереш.

— Ну, ти теж причетний до затримання.

— О, ні, дзуськи!

— Добре, напарнику.

— Я тобі не напарник.

— Можливо, колись ним станеш.

— А може й не стану, Бланшаре. Ти, можливо, і працюватимеш у конторі, пишучи звіти та оформлюючи папери для різних шахраїв у центрі, а я відпрацюю свої двадцять років, вийду на пенсію й підшукаю собі простіше заняття.

— Можеш піти до федералів. Я знаю, що в тебе там є друзі у Відділі іноземних впливів.

— Ти мені ще цим дорікни.

Бланшар знову подивився у вікно.

— Як гарно. Нагадає красиву листівку. «Дорога мамусю, як прикро, що ти прогавила міжетнічні заворушення на сході Лос-Анджелеса».

Томас Дос Сантос заворушився і пробурмотів:

— *Inez? Inez? Qué? Inez?*¹

Бланшар знайшов у коморі старе шерстяне пальто й накинув його на Дос Сантоса. Додаткове тепло, здавалося, заспокоїло його; мурмотіння затихло.

— *Cherchez la femme*², — промовив Бланшар. — Так, Бакі?

— Що?

— Шукайте жінку. Навіть заливши сливи, наш друг Томас не може забути Інес. Ставлю десять до одного, що, коли він вирушить до газової камери, вони будуть поруч.

— Можливо, він визнає провину. Від п'ятнашки до позитивного. Вийде за двадцять років.

— Ні. Він покійник. Шерше ля фам, Бакі. Запам'ятай це.

Я пройшовся будинком, шукаючи місце, де можна б прилягти поспати, і нарешті зупинився на спальні внизу із жорстким ліжком, занадто коротким, як на мої ноги. Вкладаючись до сну, я слухав далекі сирени та постріли. Поступово задрімав, і снилися мені мої дуже нечисленні жінки.

До ранку погроми затихли, залишивши після себе затягнуте сажею небо, засипані розбитими пляшками з-під алкоголю, покинутими кийками та бейсбольними битами вулиці. Для транспортування свого дев'ятого в 1943 році тяжкого злочинця до в'язниці Бланшар викликав машину з відділу Голленбек,

¹ Інес? Інес? Що? Інес? (*Isn.*)

² Шукайте жінку (*фр.*).

і, коли патрульні забирали в нас Томаса Дос Сантоса, той розревівся. Ми з Бланшаром потиснули одне одному руки й пішли до центру різними дорогами. Він — до офісу окружного прокурора писати звіт про впійманого кишенькового злодія, а я — у Центральний відділок на наступне чергування.

Муніципалітет Лос-Анджелеса заборонив костюми зумерів, а ми з Бланшаром знову почали розмовляти лише на переключках. Усе, про що він так впевнено сказав тієї ночі в порожньому будинку, збулося.

Його підвищили до сержанта й перевели до Відділу моралі Гайленд-Парк на початку серпня, а за тиждень Томас Дос Сантос вирушив до газової камери. Минуло три роки, я продовжував працювати в Центральному відділку. Та ось одного ранку, поглянувши на дошку оголошень, де публікувалася інформація про переходи та підвищення по службі, я побачив у верхній частині списку: Бланшар, Ліланд К., сержант; з 15 вересня 1946 року переводиться із Відділу моралі Гайланд-Парк до Центрального відділу судових приставів.

І, звичайно, ми стали напарниками. Озираючись назад, я розумію тепер, що ніякого пророчого дару в нього не було, просто завзято працював, намагаючись забезпечити власне майбутнє, тоді як я до свого просто невпевнено котився. І це його «шерше ля фам», сказане байдужим голосом, досі мене переслідує. Тому що наша співпраця була нічим іншим, як заплутаною дорогою до Жоржини. І, врешті-решт, вона повністю нами оволоділа.

I

ВОГОНЬ І ЛІД

ГЛАВА 1

Шлях до нашої співпраці почався без мого відома із відродження чуток про поєдинок Бланшар-Блайхерт.

Я повертався після довгого дня чергування, який провів у засідці, підстерігаючи порушників швидкості на Бункер-Гілл. Моя книжечка із квитанціями була геть списана, а мозок після восьмигодинного стеження за рогом Другої та Бодрі зовсім не працював. Проходячи через кімнату для зібрань, де відбувалася планерка копів, я краєм вуха зачепився за сказану Джонні Фогелем фразу:

— Вони не билися вже багато років, та й Горралл заборонив підпільні бої, так що не думаю. Мій старий на короткій нозі із Єврейчиком, і той каже, що якби Джо Луїс був білий, він би поставив на нього.

Том Джослін штурхнув мене ліктем.

— Це вони про тебе говорять, Блайхерте.

Я подивився на Фогеля, що стояв неподалік, розмовляючи з іншим поліцейським.

— Ну, давай, Томмі, розповідай.

Джослін посміхнувся.

— Ти знаєш Лі Бланшара?

— Звичайно.

— Ха! Він працює тепер судовим приставом.

— Можна подумати, я не знаю.

— Гарзд, ну, а як тобі таке? Напарник Бланшара виходить на пенсію. Ніхто не думав, що він звалить, але він збирається. Їхній начальник — заступник окружного прокурора Елліс Лоу. Колись він узяв під крилечко Лі, а тепер шукає когось йому в напарники. Подейкують, що він небайдужий до боксерів і хоче взяти тебе. Але старий Фогеля працює в Детективному Бюро,

вони із Лоу — друзбани, і він зі штанів вистрибує, аби прилаштувати на це місце свого хлопця. Чесно кажучи, я не думаю, що хтось із вас двох має відповідну кваліфікацію. Я, з іншого боку...

Я здригнувся, але все-таки, аби продемонструвати Джосліну, що мені все одно, віджартувався.

— Зубки в тебе дрібненькі для клінчів. У клінчах важливо вміти кусатися. А робота судовим приставом — суцільні клінчі.

Але мені було не все одно.

Тієї ночі я сидів на сходах у себе під помешканням і дивився на гараж, у якому зберігалися дві мої боксерських груші — велика та мала, архів газетних вирізок, програмки з боїв та рекламні листівки. Я думав про те, що бився я нівроку, але недостатньо добре, про те, що постійно намагався схуднути, тоді як міг набрати десять фунтів і виступати із важковаговиками, про бої із вайлуватими мексиканцями в середній вазі у «Ігл Рок Ледіон Голл», куди мій старий ходив на збори Німецько-американського союзу. Напівважка вага — то була нічийна територія, і спочатку я вважав, що її створено спеціально для мене. Зі своїми 80 кілограмами я міг танцювати навшпиньки всю ніч, завдаючи прицільні жуки, а мій лівий джеб витримав би хіба що бульдозер.

Але бульдозерів у напівважкій вазі не було, тому що будь-який спраглий слави боєць, який набирає 80 кіло, починає жертви як не в себе, аби увійти до категорії важковаговиків, навіть якщо заради цього доводилося пожертвувати половиною своєї швидкості і значною частиною сили удару. Напівважка вага гарантувала безпеку. Там можна було без проблем заробляти по п'ятдесят доларів. Напівважка вага означала, що Брейвен Даєр писатиме про мене замітки в «Times», що мій старий та його друзи-антисеміти носитимуть мене на руках, а також — що я залишатимуся великим цабе, аж поки не залишу Глассел-Парк та Лінкольн-Гайтс. Словом, досягну свого максимуму, не дуже при цьому надриваючись.

А потім з'явився Ронні Кордеро.

Це був мексиканець з Ель-Монте, що виступав у середній вазі, з різкою силою в обох руках та крабоподібною манерою захисту — високий, лікті притиснуті до боків, щоби відбивати удари в корпус. Йому було всього лише дев'ятнадцять, і, як для своєї ваги, він мав великі кістки, а отже, потенційно міг наростити м'язи і стрибнути на дві категорії вище — до важковаговиків, де крутилися грубі гроші. На його рахунку була серія із чотирнадцяти перемог нокаутом у перших раундах в «Олімпіку», де він швидко поклав на ринг усіх топів Лос-Анджелеса в середній вазі. Вдосконалюючись і прагнучи потягатися із кимось сильнішим, він кинув мені виклик на сторінках «Геральд».

Я знав, що він зжере мене живцем. Я знав, що програш цьому мексиканчикові знищить мій образ місцевої знаменитості. Я знав, що ухилання від двобою мені зашкодить, але сам бій мене уб'є. Я почав шукати, куди б утекти. Непоганими варіантами здавалися армія, військово-морський флот чи морська піхота, потім рознесли Перл-Гарбор, і вони стали виглядати ще краще. Потім старого розбив інсульт, він втратив роботу та пенсію й почав харчуватися дитячими кашками через соломинку. Я отримав відстрочку від військової служби і влаштувався до поліції Лос-Анджелеса.

Я бачив, у якому напрямку рухаються мої думки. Бики із ФБР допитувалися, ким я сам себе вважаю: німцем чи американцем, і чи не хочу я довести свій патріотизм, допомагаючи їм. Намагаючись не думати про це, я зосередив увагу на коті моєї хазяйки, що зачався на даху гаража, вистежуючи пташку. Коли він стрибнув, я визнав, що мені дуже хотілося, аби побрехеньки Джонні Фогеля виявилися правдою.

Судові пристави були зірками у світі поліцейських. Вони виглядали доглянуто, носили цивільне й могли їздити на цивільному автомобілі. Пристави займалися насправді серйозними злочинцями, а не розганяли бухарів біля бару «Опівнічна Місія». Судові пристави працювали в офісі окружної прокуратури, поруч із Відділом детективів, а потім вечеряли із мером Боуроном, якщо він мав настрій слухати їхні історії.

Ці думки мене засмутили. Я спустився в гараж і гамселив малу грушу, поки мої руки не почала зводити судома.

Протягом наступних кількох тижнів я патрулював на півночі нашої дільниці. На підмогу мені дали гладкого новачка на ім'я Сідвелл, ще зовсім пацана, який відслужив три роки у військовій поліції в Панамі. Він хапався за кожне моє слово із робітничими завзяттям дресированого песика, і був у такому захваті від роботи поліцейського, що після завершення чергування крутився у відділку, розводячи теревені із тюремними наглядачами, знущаючись із фотороботів злочинців у роздягальнях, луплячи по них рушником, поки хтось прямо не казав, що йому час уже валити додому.

Він не мав відчуття такту й міг говорити із ким завгодно про що завгодно. Однією із його улюблених тем для розмов був я, та й усі плітки відділку він переповідав також мені.

Я не звертав уваги на більшість чуток: що начальник управління Горралл формує збірну з боксу і що забере мене до судових приставів, якщо я погоджуся за неї виступати разом із Бланшаром; що нібито Елліс Лоу, окружний прокурор, до війни виграв купу грошей, ставлячи на мене, і тепер вирішив віддячити; що Горралл скасував своє розпорядження щодо заборони підпільних боїв, і тепер якась шишка хотіла мене ошасливити й у той же час набити собі кишені, ставлячи на мене. Ці казочки звучали дуже вже неправдоподібно, хоча я знав, що бокс тепер став для мене чимось другорядним. Єдине, що я зрозумів, — так це те, що на місце у Відділі судових приставів претендують лише двоє, Джонні Фогель і я.

Фогель мав батька, що працював у тому ж відділі; на моєму боці було лише шість перемог над слабшими суперниками п'ять років тому. Розуміючи, що єдиний спосіб конкурувати із кумівством — це привести себе до ладу, я почав тренуватися, сів на діету і стрибав на скакалці, поки не перетворився знову на гарного, вихудлого напівважковагови-ка. Потім я став чекати.

ГЛАВА 2

Я вже з тиждень тримався на 80 кілограмах. Мені, виснаженому тренуваннями щоночі, снилися стейки, чілі-бургери та пироги з кокосом. Я вже настільки не сподівався на місце судового пристава, що був готовий продати його за порцію свинячої відбивної у якійсь забігайлівці, коли сусід, який доглядав мого старого за двадцять баксів на місяць, подзвонив і розповів, що він знову страждає фігнею, обстрілюючи місцевих псів із пневматичної рушниці й спускаючи всю соціальну допомогу на журнали для дівчаток і моделі літаків. Наближався той момент, коли я мав щось із ним зробити, бо тепер кожен беззубий забулдіга, що траплявся мені на чергуванні, нагадував збожеволілого Дольфа Блайхерта. Я якраз спостерігав за одним таким стариганом, що, хитаючись, ішов вулицею, коли заговорила рація, назавжди змінивши моє життя.

— 11-А-23, зателефонуйте у відділок. Повторюю: 11-А-23, зателефонуйте у відділок.

Сідвелл штовхнув мене.

— Нас викликають, Бакі.

— Відізвся.

— Диспетчер сказав подзвонити у відділок.

Я повернув ліворуч і припаркувався, а потім показав на телефонну будку на розі.

— Скористайся маленьким ключиком поруч із наручниками.

Сідвелл послухався, але майже одразу похмурий повернувся до машини.

— Тебе терміново викликають до начальника Відділу детективів, — сказав він.

Я спершу думав, щось трапилося зі старим. Із важким серцем я проїхав шість кварталів до будівлі мерії, залишив машину на Сідвелла, потім піднявся ліфтом до офісу начальника відділу Тада Гріна на четвертому поверсі. Секретарка провела мене до святого святих боса — його кабінету, де на обтягнутих

шкірою кріслах сиділи Лі Бланшар, купа якихось важливих начальників і худий, мов павук, чувак у твідовому костюмі-трійці.

— Офіцер Блайхерт, — сказала секретарка й залишила нас.

Я стояв, усвідомлюючи, що моя уніформа висить на мені, як намет. Обстановку розрядив Бланшар.

— Панове, це Бакі Блайхерт. Бакі, зліва направо в уніформі — інспектор Маллой, інспектор Стенсленд і начальник Грін. Цей джентльмен у костюмі — заступник окружного прокурора Елліс Лоу.

Я кивнув, і Тад Грін вказав на порожній стілець, що стояв перед ними. Я сів, Стенсленд вручив мені пачку паперів.

— Прочитайте, офіцере. Це редакційна стаття Брейвена Даєра для наступного суботнього випуску «Times».

Вгорі сторінки стояла дата — 14 жовтня 1946, а просто під нею великими літерами було надруковано заголовок — «Вогонь і лід. Найкращі в Лос-Анджелесі». Нижче йшов наступний текст:

До війни Місту Ангелів пощастило мати двох місцевих бійців, які народилися та вирости у якихось лічених кілометрах одне від одного, але за стилем різних, ніби лід і вогонь. Клишоногий Лі Бланшар — справжній вітряк у шкіряних рукавицях, від ударів якого на сидіння довкола рингу розсипалися іскри. А холоднокровний і зібраний Бакі Блайхерт нагадував льодяну брилу, яку неможливо розтопити. Він міг танцювати на пальцях краще за степіста Білла Робінсона, а його швидкі і влучні джеби перетворювали обличчя опонентів на відбивні, схожі на ті, що подають у ресторані Майка Лімана. Обидва вони були поетами: Бланшар — поет грубої сили, Блайхерт — поет швидкості й хитрості. На двох вони здобули перемогу в 79 боях, програвши лише чотири. У ринзі, як і в таблиці елементів, ніщо не зрівняється із вогнем та льодом.

ЗМІСТ

Про автора	5
Відгуки про Джеймса Еллроя	7
Пролог	13
I. Вогонь і Лід	25
II. На розі Тридцять Дев'ятої та Нортон.....	93
III. Кей та Меделін	315
IV. Елізабет	343

Літературно-художнє видання

ЕЛЛРОЙ Джеймс
Чорна Жоржина
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. М. Шелест*
Редактор *О. М. Сидоренко*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Д. С. Цапенко*

Підписано до друку 01.07.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturnaya». Ум. друк. арк. 22,68.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдва, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Еллрой Дж.

Е52 Чорна Жоржина : роман / Джеймс Еллрой ; перекл. з англ.
О. Чупи. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 432 с.

ISBN 978-617-12-6139-6

ISBN 978-0-09953-786-1 (англ.)

Січень 1947 року. Газети вибухають заголовками про смерть 22-річної красуні Елізабет Шорт, охрещеної журналістами як «Чорна Жоржина». Її досконале колись тіло знайдено моторошно понівеченим і розчленованим. Шпальти кричать про вбивство-перевертня, а поліція Лос-Анджелеса працює невпинно... У напарників-детективів Бланшара і Блайхерта є власні версії подій. Вони знають дещо більше за інших і одержимі справою. Та, розслідуючи вбивство, двоє поліцейських відкриють скриньку Пандори. Першому з них це коштуватиме кар'єри. Другому — життя...

УДК 821.111